

РЕШЕНИЕ

№ 854

гр. Велико Търново, 30.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, VIII СЪСТАВ, в публично заседание на първи юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДИАНА РАДЕВА**

при участието на секретаря **СИМОНА ИЛ. БУЗОВА**
като разглежда докладваното от **ДИАНА РАДЕВА** Гражданско дело №
20224110102232 по описа за 2022 година

Обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 344,ал.1,т.1, т.2 и т.3 от КТ, вр. с чл. 225,ал.1 от КТ, вр. с чл.86 от ЗЗД и иск по чл. 128,т.2 от КТ, вр. с чл. 86 от ЗЗД за признаване на уволнението на ищцата за незаконно и отмяна на Заповед № 4/22.08.2022 г. и Заповед № 28/22.08.2022 г. като незаконосъобразни; за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност; за заплащане на обезщетение поради незаконно уволнение за период от 6 месеца в размер на 4820,34 лева, ведно със законна лихва от подаване на молбата до окончателното изплащане ; иск по чл. 128,т.2 от КТ за заплащане на сумата от 18801,66 лева главница, представляваща неизплатени трудови възнаграждения за периода м.септември 2019 г.- 22.08.2022 г., ведно със законна лихва от подаване на молбата до окончателното изплащане и предявени от ответника инцидентен установителен иск с правно основание чл. 212, вр. с чл. 124,ал.1 от ГПК, вр. с чл.63,ал.3 от КТ с искане да се приеме за установено, че трудовото правоотношение между дружеството работодател и ищцата не е възникнало, тъй като работникът не е постъпил на работа да изпълнява трудовите си задължения от сключването на договора до момента и при условие на евентуалност-инцидентен установителен иск с правно основание чл. 212 от ГПК, вр. с чл.124,ал.1 от ГПК, вр. с чл. 74,ал.1 от КТ, вр. с чл. 26,ал.2,

пр.четвърто от ЗЗД , с който иска от съда да прогласи трудов договор № 34/22.10.2013 г. за нищожен поради липса на основание.

Ищцата Е. М. Д. излага, че е сключила трудов договор на 22.10.2013 г. с „Мирони Мийт“ ЕООД с място на работа „производство“ и при задължения посочени във връчената и на същата дата длъжностна характеристика. Сочи, че до 4.05.2014 г. е изпълнявала всички задачи поставени устно от управителя. На 4.05.2014 г. излязла в отпуск по майчинство с първото си дете , като от средата на м. април 2016 г. след приключване на майчинството до края на юни 2016 г. престоила труда си при „Мултимес Груп“ ЕООД- дружество, придобило акциите на предишния и работодател. Излага, че от 29.05.2015 г. управител на фирмата е мъжът, с когото живеела на семейни начала от началото на 2013 г. , а впоследствие на 17.01.2021 г. сключила брак и от който има две деца- Г***. Твърди, че след връщането си на работа след първото майчинство до края на юли 2016 г. изпълнявала всички нареждания на управителя съобразно длъжностната си характеристика. Излага, че излязла по майчинство втори път от началото на м. август 2016 г. до края на м. август 2018 г. , а в края на м. септември 2018 г. отново започнала работа. Твърди, че управителят на фирмата всеки ден стриктно и поставял чрез устни заповеди задачите, свързани с разписаните в длъжностната и характеристика функции.

Твърди, че от 1.05.2022 г. съпругът и напуснал семейното им жилище, а от 1.08.2022 г. не и давал никакви задачи, като и заявил, че иска развод и спрял издръжката за децата им. Заявява, че след като до 16.08.2022 г. не получила никакви устни нареждания от управителя по повод трудовите си функции и след като не получила месечната издръжка за децата си решила да потърси работената за процесния период заплата, за да може да ги издържа. На

16.08.2022 г. заедно с баща си отишла до счетоводството на фирмата и установила, че допълнителното споразумение, което и било дадено не носи нейния подпис, поради което то не я обвързвало по никакъв начин, като уточнява, че в него било посочено място на работа в гр.Лясковец, ул.» Оборище» № 13, което място на работа не било посочено в трудовия и договор. Изтъква, че написала по e-mail четири писма, с които уведомила управителя, че ще отиде на следващия ден на работното си място, като иска достъп до него, фишовете за работните си заплати за периода от 2019 г. до момента, както и че очаква да и бъдат възложени задачи. Излага, че на 17.08.2022 г. отново отишла до фирмата с намерение да започне работа, но не

била допусната до работното си място. Заявява, че със Заповед № 4/22.08.2022 г. и Заповед № 28/22.08.2022 г. и е наложено дисциплинарно наказание «уволнение», което счита за незаконосъобразно. Твърди, че е изпълнявала нарежданията на работодателя си и че никой не и е търсил отговорност за неявяване на работа за целия период до 22.08.2022 г. Счита, че след като противоправно не е допусната до работното си място на 17.08.2022 г. не е имала задължение всеки ден да ходи до фирмата в гр.Лясковец. Счита заповедите за немотивирани, издадени от нелегитимен пълномощник и незаконосъобразни и моли съда да ги отмени. Претендира да бъде възстановена на заеманата преди това длъжност, както и да и се изплати обезщетение за оставане без работа поради незаконно уволнение за период от 6 месеца в размер на 4743 лева. Сочи, че за времето на трудовото правоотношение не и е заплащано трудово възнаграждение и моли съда да осъди ответника да и заплати сумата от 15300 лева за периода от м. септември 2019 г. до м.септември 2022 г. С уточняваща молба оттегля възражението си за липса на представителна власт при издаване на оспорените заповеди. Навежда, че Заповед № 4/22.08.2022 г. е издадена в нарушение на преклузивния срок по чл.194 от КТ и че същата е незаконосъобразна и поради съдържащите се в нея неверни твърдения относно неявяването и на работа за посочения период. Оспорва предявените инцидентни установителни иски. Излага, че първият от тях е неоснователен, като релевира възражение за изтекла погасителна давност за предявяването му. Изтъква, че иска е неоснователен и по съображения, подробно изложени от нея, като заявява, че назначаването и не е фиктивно. Оспорва и предявения при условие на евентуалност инцидентен установителен иск, като излага, че ищцата е придобила трудов и осигурителен стаж при работодателя съобразно сключения договор, който е удостоверен в документи и че описаната фактическа обстановка от ответника не установява недействителност на трудовия договор, а само показва, че управителят на ответното дружество решава лични проблеми с ищцата, като използва служебното си положение. В съдебно заседание поддържа исковите претенции и направените възражения, чрез пълномощника си адв.Ч. от ВТАК при допуснато изменение на исковите за неизплатено трудово възнаграждение и обезщетение за оставане без работа поради незаконно уволнение чрез тяхното увеличаване, съответно първия иск се счита предявен за сумата от

18801,66 лева главница, а вторият- за сумата от 4820,34 лева, ведно с лихва за забава от подаване на иска до окончателното изплащане. Претендира разноси.

Ответникът „Мултимес Груп“ ЕООД, чрез пълномощник адв.Т. е депозирал в срок отговор на исковата молба , в който заявява неоснователност на предявените искове. Не оспорва, че управителят на дружеството и ищцата живеят на семейни начала от началото на 2013 г. и твърди, че използвайки контактите на *** ищцата била назначена на трудов договор в „ Мирони мийт“ ЕООД с оглед плановите им за създаване на деца. Въпреки сключения договор ищцата не е постъпила на работа, а от дружеството не и е търсена отговорност. Твърди, че не са и плащани заплати, а ищцата не е имала претенции за това, но са и внасяни дължимите осигуровки и съответните данъци. Сочи, че след настъпил разрив в семейните отношения ищцата предявила претенции за изплащане на заплати, макар да не е ходила на работа. Излага, че на 17.08.2022 г. ищцата отишла до дружеството с баща си и децата и ****идно не е имала намерение да работи, а само да вземе входящи номера на заявленията си. Твърди, че са и изискани писмени обяснения относно неявяването и на работа и след получаването им е издадена заповед за налагане на дисциплинарно наказание «уволнение» и заповед за прекратяване на трудовото и правоотношение. Счита, че е изпълнил процедурата по налагане на дисциплинарното наказание и че заповедите са законосъобразни и мотивирани. Моли съда да отхвърли исковете, като неоснователни и недоказани. Оспорва иска за заплащане на трудово възнаграждение като сочи, че ищцата не е полагала труд, поради което такова не и се следва. Предявява инцидентен установителен иск, с който иска да се приеме за установено, че трудовото правоотношение между дружеството работодател и ищцата не е възникнало, тъй като работникът не е постъпил на работа да изпълнява трудовите си задължения от сключването на договора до момента. При условие на евентуалност предявява инцидентен установителен иск, с който иска от съда да прогласи трудов договор № 34/22.10.2013 г. за нищожен поради липса на основание. Твърди, че ищцата и работодателят при сключване на трудовия договор не са имали намерение съответно –ищцата да престира труд и да получава трудово възнаграждение , а работодателят- да наеме ищцата с цел да получи като резултат работната и сила срещу заплащане на възнаграждение. Горното било порок на договора,

който го прави недействителен по смисъла на чл. 74,ал.1 от КТ, вр. с чл. 26,ал.2,пр.четвърто от ЗЗД. В съдебно заседание чрез пълномощник адв.К. от ВТАК моли съда да отхвърли исковете по изложените в отговора на исковата молба съображения. Претендира разноски.

След като обсъди становищата на страните и прецени събраните по делото доказателства съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори между страните, че ищцата и управителят на ответното дружество Г*** са живели на фактически съпружески начала от началото на 2013 година до 17.01.2021 г., когато са сключили граждански брак, който е прекратен с развод през 2022 г. Като съпрузи са живели съвместно до 1.05.2022 година, когато са се разделили. Дватама са родители на две малолетни деца. От приложеното лично трудово досие на ищцата се установява, че на 22.10.2013 г. тя е подала заявление за постъпване на работа до управителя на „Мирони мийт“ ЕООД, гр.В.Търново, обект- гр. Лясковец за длъжност „ организатор обработка на производствена информация“. На същата дата е подписан трудов договор № 34/22.10.2013 година между нея и „ Мирони мийт“ ЕООД, представлявано от управител Мирослав Пенчев Ганев, по силата на който ищцата е назначена на длъжност „организатор обработка на производствена информация“ с място на работа „производство“. Трудовият договор носи подписите на двете страни и същият е връчен на работника на 22.10.2013 г. Приета е длъжностна характеристика от същата дата подписана от страните по трудовия договор, както и служебна бележка за проведен начален инструктаж по безопасност и здраве при работа за обект гр.Лясковец. След придобиване на предприятието „Мирони мийт“ ЕООД от „Мултимес Груп“ ЕООД представлявано от Г*** са изготвени допълнително споразумение към трудов договор № 35/2015 от 1.08.2015 г., допълнително споразумение към трудов договор № 49/2018 от 18.09.2018 г., допълнително споразумение № 27/2020 от 2.01.2020 г., допълнително споразумение № 6/2021 от 4.01.2021 г. ,допълнително споразумение № 70/2022 от 1.04.2022 г. В първото от тях за място на работа се посочва : от „звено производство, гр.Лясковец, ул.“ Оборище“ № 13“ в „звено Хладилна база гр.Лясковец, ул.“Оборище“ №13, а с последващите се променя трудовото възнаграждение на работника. Всички допълнителни споразумения са подписани за работодател, но неподписани от работника. Не е подписана от работника и

изготвената на 18.09.2018 г. длъжностна характеристика за „организатор, обработка на производствена информация“. Не се спори от страните и от представените извлечения от ТП НОИ В.Търново е видно, че ищцата е ползвала болнични поради бременност и раждане на деца, както и обезщетения за отглеждане на деца по КСО. На 17.08.2022 г. до ищцата е изпратено искане за предоставяне на писмени обяснения, получено от нея на 18.08.2022 г. относно причините, поради които от сключване на трудовия договор- 22.10.2013 г. до момента тя не се е явявала на работа, за да изпълнява трудовите си задължения. На 19.08.2022 г. ищцата е депозирала изявление в отговор на исканите обяснения заведени с вх.№ 5. Със Заповед № 4/22.08.2022 г. на ищцата е наложено на основание чл.190,ал.1,т.2, вр. с чл.187,ал.1,т.1, пр.трето, вр. с чл. 195,ал.1 от КТ дисциплинарно наказание „уволнение“ за извършеното от нея нарушение на трудовата дисциплина, изразяващо се в неявяване на работа в работните за лицето дни от датата на сключване на трудовия договор- 22.10.2013 година до 16.08.2022 г. включително. Заповедта е получена от ищцата на 24.08.2022 г. Със Заповед № 28/22.08.2022 г. на основание чл. 330,ал.2,т.6 от КТ, вр. с чл.190,ал.1,т.2 и чл.187,ал.1,т.1 пр. трето, вр. с чл.195,ал.1 от КТ трудовото правоотношение е прекратено поради дисциплинарно уволнение наложено с мотивирана писмена заповед поради неявяване на лицето на работа без основателна причина от датата на сключване на трудовия договор №34/22.10.2013 г. - 22.10.2013 г. до 16.08.2022 г. включително. В заповедта е отразено да не се изплаща трудово възнаграждение и обезщетение по чл.224 от КТ поради липса на положен труд. Заповедта е подписана от пълномощника М. *** Приложено е пълномощно от 22.08.2022 г. с нотариална заверка на подписа на управителя на ответното дружество, с което предоставя правото на упълномощеното лице да го представлява във връзка с дисциплинарното производство срещу ищцата, изготвяне и връчване на заповеди за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ и за прекратяване на трудовото правоотношение. Приложено е и пълномощно от 1.08.2022 г. на същото лице, с което управителят му делегира правомощия по повод упражняване на работодателска власт свързана с дирене на дисциплинарна отговорност от работници/служители в предприятието. Двете заповеди са връчени лично на ищцата на 24.08.2022 г. Приети са още фишове за работна заплата за 2019 г., 2020 г.,2021 г. и 2022 г., за различни месеци, всички неподписани от

работника. Приета е служебна бележка №39/2.04.2020 г. удостоверяваща необходимостта от придвижване на лицето до работното му място в с.В**** и обратно –до настоящия му адрес , както и заявление от ищцата от 9.03.2023 г. до управителя на ответното дружество относно искане за издаване на удостоверение за трудовото и възнаграждение за периода м. 02.2022 г.- м.08.2022 г. вкл. , което да и послужи пред ДСП към заявление за отпускане на помощи за деца. Изслушана по реда на чл.176 от ГПК ищцата заявява, че е постъпила на работа в предприятието през м. октомври 2013 г., като от тогава до м. август 2022 г. е работила с изключение на двата периода, през които е ползвала отпуск за бременност и раждане и отглеждане на двете си деца. Твърди, че неин пряк ръководител е бил съпругът и, както и че е работила това, което той и каже- обработка на първични счетоводни документи и др. След работа той и носел документи, фактури и разписки и тя ги обработвала. Сочи, че съпругът и не искал тя да ходи на работа в офиса, затова не е работила с други нейни колеги. Заявява, че първата година управител бил Миро, но съпругът и вземал решенията за двете фирми , а тя не се притеснявала, че не ходи на работа, тъй като Миро и съпругът и били приятели от деца. Работата и се изразявала в сумиране на цифри, като работела от с.В**** без да ходи в производствената база. Не е правила заявки за доставка на стоки, не е знаела кога какво се доставя. Твърди, че е получавала указания за работата си само от съпруга си и че е работила от къщи пак по негови указания. Управителят на ответното дружество Д**** обясни, че работното място на ищцата винаги е било в гр.Лясковец, ул. “Оборище“ №13, където се намира цялата складова база на предприятието, производствените помещения, счетоводството. Относно служебната бележка, в която е записано, че работното място на ищцата е в с.В**** обяснява, че причината била свободното придвижване на ищцата до къщата в с.В**** по време на пандемията, за да може децата да играят на открито на двора. Сключеният трудов договор с ищцата първо с „Мирони мийт“ ЕООД , впоследствие „Мултимес груп“ ЕООД бил фиктивен , защото още тогава те живеели на семейни начала и искали тя да придобива трудов стаж и да ползва майчинство. Това била целта на трудовия договор. Ищцата не знаела нищо относно изпълняваните задължения за длъжността, която заемала по трудовия договор и нямала нито един работен час. Неверни били твърденията на ищцата относно носени от него в къщи документи, за да ги обработва тя на

ръка, тъй като поне от осем години дружеството ползвало счетоводен софтуер. Фирмата правела голям годишен оборот / миналата година 100 милиона лева/ и не било възможно да се обработва каквато и да е информация без софтуер. Заявява, че на ищцата са внасяни осигуровки в НОИ , а той и давал пари и издържал семейството, като това, че договорът и е фиктивен и че тя няма да работи и да получава заплата било ясно на ищцата още при подписването му. Обяснява, че винаги и е давал много повече пари, отколкото е трудовото възнаграждение и че няма подписи във ведомостите, защото и имал доверие. Отрича да и е поставял каквито и да е задачи свързани с изпълнение на трудови задължения. Св. ***работи при ответника от 2013 година и заема длъжността „главен счетоводител“. Познава ищцата като съпруга на управителя. Излага , че *** занесъл документите на Е., за да бъде назначена на работа . Длъжността и била „организатор производство“, но свидетелката не е виждала ищцата да работи при тях, идвала един –два пъти с децата при мъжа си. Сочи, че е разговаряла с ищцата на 16 и 17 август, като първия път тя търсела Д**** а на другия ден държала да и заведе донесените от нея документи, като после влезли и децата. Бащата на ищцата също бил отвън. Твърди, че на основание трудовия договор всеки месец са и начислявани заплати, оформени като заплатени в брой, но тя лично не е давала пари на ищцата. Трудовите възнаграждения се плащали в брой или банков път, като Д**** и е казвал, че плаща заплати на Е.. Свидетелката заявява , че дружеството няма база в с.В****, базата е в гр.Лясковец, а на длъжността работи друго лице. Св.С****аботи при ответника от февруари 2021 г. на длъжност „ТРЗ“. Познава ищцата като съпруга на управителя и я е виждала заедно с децата им на плаца във фирмата. Не знае ищцата да работи във фирмата, чиято база е в гр.Лясковец , не я е виждала на работно място и да изпълнява длъжността си. Един следобед ищцата поискала копие от договора си и допълнителното споразумение и свидетелката ги направила.

Св.Н*** е „мениджър качество“ при ответното дружество. Заявява, че задълженията на „организатор –обработка производствена информация“ е най-вече да приема заявки от търговците, като те се въвеждат чрез програмен продукт „Аурора“ и се подават към производството за заявления продукт. Трябва да знае разпада на разфасовките и едрите трупни меса, да направи план с наличности за следващата седмица и да ги подаде на търговците , което става чрез друг софтуер, да знае количествата внос от ЕС, да ги

въвежда в специални таблици и да предвижда количествата, които ще имат за продажба. Не познава ищцата, не я е виждала и не е запозната ищцата да е изпълнявала някога длъжността, която заемали М*** и Н***а. Твърди, че длъжността не е свързана с осчетоводяване на първични счетоводни документи. Св.А**** работи при ответника на длъжност „технически секретар“, но приема и обработва заявки заедно с друго лице /Натали/, която е „организатор производство“. Тя също не познава ищцата, виждала я е да ходи при управителя и я познава като негова съпруга, а не като колежка, която работи в предприятието. Св. Д**** е баща на ищцата. Заявява, че на 16 август той, дъщеря му и двете и деца отишли до фирмата на зет му в гр.Лясковец, за да получи тя документи от трудовото си досие. Влезли до административната сграда в офиса и той чул как служителката А. говори нещо с дъщеря му и казва, че я е подписала за работник. Когато дъщеря му излязла му показала заверени трудов договор, длъжностна характеристика и допълнително споразумение №70/22 г. Отишла да търси заплатата си, но по телефона Георги и казал да не прави циркове. Следобед дъщеря му изпратила на личния e-mail на Георги три писма, с които искала да започне работа в базата в Лясковец според прочетеното в допълнителното споразумение и да и се даде достъп, работно облекло, магнитни карти и фишове за заплати. На следващия ден тя, децата, той и още един свидетел отново отишли, за да входираща писмата, но охранителят В. не ги допуснал на територията на администрацията, като казал, че управителят е наредил така. После главната счетоводителка ***дошла до портала и след известен спор входира писмата, като казала, че и е наредено те да не влизат. Отново бил проведен разговор с Д**** чрез охраната и той чул Д**** да нарежда да не ги пуска вътре. Свидетелят твърди, че до този момент не знаел къде работи дъщеря му, но виждал, че работи с документи в дома си и тя казвала, че това и е работата. Твърди, че дъщеря му живеела охолно и той не се интересувал от къде идват доходите им до лятото на 2022 г., когато тя му споделила, че се разделя с мъжа си. До този момент той, говорейки с нея не я е чувал да казва, че в момента е на работа. На 17-ти август тя искала да постъпи на работа, след като разбрала къде е работното и място от представеното и допълнително споразумение. Той не знаел дали дъщеря му получава заплата, но знаел, че харчи пари в огромни количества и подозирал, че нейният мъж и ги дава. Св.Т**** е приятел на св.Д**** и по негово искане ги придружил до

фирмата, за да може дъщеря му да получи фишове за заплатите си. Излага, че не били допуснати вътре и чул как една жена, която била на по-високо ниво от охраната казала, че има забрана да ги допуснат. Децата също били с тях. Той не знае какво работи ищцата, само подочул, че ще се развежда. Св.В. работи като охранител към „Импайър Секюрити Груп“ ЕООД на обект в гр.Лясковец. Задължението му било да осъществява пропуск на портала на „Мултимес Груп“. Сочи, че познава управителя Д**** и че по принцип не познава ищцата, виждал я е, когато е влизала във фирмата. Твърди, че след като не я е допуснал преди това е говорил с човек, който има право да му нареди да направи това. По делото е изготвена съдебно-счетоводна експертиза. Заключение на вещото лице е, че по отношение начисляването на работни заплати на ищцата за периода м. септември 2019 г.- юли 2022 г. счетоводството на ответното дружество е водено редовно . По отношение изплащането, тъй като липсва подписан документ, установяващ плащане на работни заплати за този период и ако се установи, че заплатите не са изплатени, то счетоводството не е водено редовно , тъй като сумата не е налична като задължение на дружеството по счетоводна сметка „421 Персонал“. Общият брутен размер на начислените за периода септември 2019 г.- юли 2022 г. трудови възнаграждения е 24229,59 лева и след направените удържки за данъчни и осигурителни задължения в общ размер от 5427,93 лева нетното трудово възнаграждение е в размер на 18801,66 лева. Всички дължими от дружеството задължения към ищцата са осчетоводени като изплатени на ръка от касата на дружеството, като основанията са фишовете за работни заплати, които не са подписани от лицето. Обезщетението по чл.225,ал.1 от КТ за период от шест месеца, считано от 22.08.2022 г. е 4820,34 лева. В съдебно заседание вещото лице поддържа заключението си.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Преди да разгледа предявените от ищцата обективно съединени иски за обявяване на незаконосъобразност на извършеното уволнение , възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност, присъждане на обезщетение за оставане без работа поради незаконното уволнение, както и иск за осъждане на ответника да заплати неизплатени трудови възнаграждения съдът следва да разгледа преюдициалните за спора два

инцидентни установителни иска, предявени от ответника при условие на евентуалност.

Работодателят твърди, че трудово правоотношение между него и работника не е възникнало, тъй като последният не е постъпил на работа в установения в чл. 63,ал.3 от КТ срок. Излага, че трудовият договор от 22.10.2013 г. е подписан от двете страни и връчен на работника на тази дата, но нито тогава, нито в предвидения в КТ срок или в по-късен момент ищцата се е явила на работа да изпълнява трудовите си задължения в предприятието. Моли съда да приеме за установено между страните, че трудовото правоотношение по повод трудов договор № 34/22.10.2013 г. сключен между „Мирони мийт“ ЕООД –сега „Мултимес груп“ ЕООД и ищцата не е възникнало на основание чл. 63,ал.3 от КТ. В отговора си ищцата релевира възражение за погасено по давност правото на предявяване на иска, като се позовава на разпоредбата на чл. 358,ал.1,т.3 от КТ. Излага и съображения по същество за неоснователност на иска. Правопогасяващото възражение за изтекла давност е основателно. Съгласно чл. 357 от КТ трудови са споровете между работника или служителя и работодателя относно възникването, съществуването, изпълнението и прекратяването на трудовите правоотношения, както и споровете по изпълнението на колективните трудови договори и установяването на трудов стаж. В конкретния случай разпоредбата на чл. 358,ал.1,т.3 от КТ предвижда тригодишен срок за предявяване на иска, който според чл. 358, ал.2 ,т.2 от КТ е започнал да тече от деня, в който правото, предмет на иска е могло да бъде упражнено. При сключен и връчен трудов договор на 22.10.2013 г. и твърдение от работодателя, че работникът не е постъпил на работа нито в деня, в който това е отбелязано на приетия трудов договор- 22.10.2013 г., нито в двуседмичен срок от връчването му според договореното в него, тригодишната давност за предявяване на този иск е изтекла на 7.11. 2016 година. Тъй като давността е въпрос на материалноправна основателност на претенцията, иска по чл. 212 от ГПК, вр. с чл. 124,ал.1 от ГПК, вр. чл. 63,ал.3 от КТ, вр. с чл. 357 от КТ следва да се отхвърли, като неоснователен. Отхвърлянето на първия инцидентен установителен иск предполага разглеждане на предявения при евентуалност иск с правно основание чл. 212 от ГПК, вр. с чл.124,ал.1 от ГПК, вр. с чл. 74,ал.1 от КТ, вр. с чл. 26,ал.2, пр.четвърто от ЗЗД. Иск е допустим, тъй като за ищеца по него е налице

правен интерес от обявяване на недействителността с оглед уреждане последиците от тази недействителност при прекратено трудово правоотношение, но наличие на висящо производство между същите страни по обусловения правен спор относно признаване законността на уволнението и обективно съединените искове за заплащане на обезщетение и трудово възнаграждение. В този смисъл е и задължителната практика на ВКС постановена по реда на чл. 290 от ГПК / вж. Решение № 161/08.05.2015г. по гр.д. № 4848/2014г., IV ГО, ВКС/. В практиката си ВКС приема, че освен специалната разпоредба на чл. 74 от КТ спрямо трудовите договори субсидиарно се прилагат и разпоредбите на общия граждански закон относно недействителността на договорите- чл.26 и сл. от ЗЗД / вж. Решение № 57/06.03.2015г. по гр. д. № 2584/2014г. на IV-то ГО на ВКС; Решение № 58/30.07.2015г. по гр. д. № 2600/2014г. на IV-то ГО на ВКС/. Ищецът по този иск счита трудовия договор № 34/ 22.10.2013 г. за недействителен поради липса на основание, като се позовава на това, че работодателят не е имал намерение да наеме ищцата, а последната от своя страна не е имала намерение да работи и да получава трудово възнаграждение, тоест липсва типичната и непосредствена цел на страните по трудовото правоотношение. Иска е неоснователен. Налице е валидно сключен трудов договор между „Мирони мийт“ ЕООД представляван от управителя Мирослав Ганев и Е. Д****а- спазена е изискуемата от закона писмена форма, договорът съдържа всички основни елементи за трудовото правоотношение, подписан е от двете страни. Тъй като основанието се предполага до доказване на противното, доказателствената тежест лежи върху този, който твърди липсата му. Ищецът по този иск не проведе необходимото пълно и главно доказване, доколкото се установява, че към датата на възникване на трудовото правоотношение работодателят, който се представлява от управителя си е лице различно от настоящия управител и в този аспект последния не би могъл да знае какви са били намеренията на страните при ясно изразената им воля за възникване на трудово правоотношение помежду им, обективизирана в трудовия договор. Следва да се отбележи още, че дори да бъдат кредитирани обясненията на управителя на ответника относно истинската цел на сключване на трудовия договор, именно придобиване на трудови и осигурителни права от работника по ДОО, то доколкото не се спори от страните и се доказва и от заключението на ССЧЕ, че през цялото времетраене на трудовото правоотношение са

вносяни дължимите осигурителни и данъчни задължения, сключеният трудов договор има своето, макар и не толкова типично основание. По тези съображения и този иск следва да се отхвърли като неоснователен, а съдът следва да разгледа предявените иски относно оспореното като незаконосъобразно уволнение и обективно съединените с него иски.

По иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ :

Според трайната съдебна практика и в съответствие с принципа на диспозитивното начало в гражданския процес ищецът при оспорване на заповедта за уволнение следва да въведе всички факти, които според него опорочават издадената заповед или погасяват правото на работодателя да уволни работника/служителя. Съдът е длъжен да се произнесе само по наведените от ищеца пороци на заповедта за уволнение без да обсъжда други, които не са посочени от ищеца. / виж Решение № 92/14.04.2016 г. по гр. д. № 4515/2015 г. на ВКС, IV г.о.; Решение № 174/13.10. 2016 г. по гр .д. № 659/2016 г. на ВКС, III г. о.; и др./. В уточняващата искова молба ищцата въвежда следните факти, които счита, че правят издадените заповеди за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ и за прекратяване на трудовото и правоотношение незаконни: неспазен срока по чл. 194 от КТ и изложени неверни фактически твърдения относно липса на положен от нея труд от момента на сключения договор до 16.08.2022 г. По първото възражение на ищцата: правото на работодателя да ангажира дисциплинарната отговорност на работника или служителя не е неограничено във времето, тъй като разпоредбата на чл. 194, ал. 1 от КТ установява срокове, пропускането на които води до погасяване на възможността за налагане на дисциплинарно наказание за извършено нарушение на трудовата дисциплина. Разпоредбата предвижда налагането на дисциплинарно наказание не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. Ако наказанието е наложено след двумесечния срок от откриването му, дори да е в едногодишния срок от извършването същото ще бъде незаконосъобразно. Така ще бъде и ако наказанието е наложено след изтичане на едногодишния срок от извършването на нарушението дори да е спазен двумесечния срок от откриването му, тъй като тогава дисциплинарното нарушение няма да съществува. Неспазването на тези срокове води до опорочаване на дисциплинарното наказание и е абсолютна предпоставка за неговата отмяна,

без да се разглежда спора по същество. Видно от приложената Заповед № 4/22.08.2022 г. дисциплинарното наказание „уволнение“ е наложено на основание чл. 190, ал. 1, т. 2, вр. с чл. 187, ал. 1, т. 1, пр. трето, вр. с чл. 195, ал. 1 от КТ на ищцата, назначена на длъжност „Организатор обработка на производствена информация“ в „Мултимес Груп“ ЕООД по трудов договор № 34/22.10.2013 г. за извършеното нарушение на трудовата дисциплина, изразяващо се в неявяване на работа от Е. М. Д. в работните дни за лицето от датата на трудовия договор- 22.10.2013 г. до 16.08.2022 г. включително. При твърдения за нарушения на трудовата дисциплина, изразяващи се в неявяване на работника на работа за целия период на трудовото правоотношение с изключение на времето, през което работникът е бил в законоустановен отпуск в съответствие с чл. 194, ал. 1 от КТ се констатира погасяване на правото да се търси дисциплинарна отговорност за това за периода 22.10.2013 г. – 16.06.2022 г. При изискано обяснение от работника относно соченото нарушение на трудовата дисциплина за този период на 17.08.2022 г. и издадена заповед за налагане на дисциплинарно наказание на 22.08.2022 г., срокът по чл. 194, ал. 1 от КТ за реализиране на дисциплинарната отговорност за неявяване на работа е спазен за периода 17.06.2022 г.- 16.08.2022 г. Тъй като не се установи наличието на сочената от ищцата абсолютна предпоставка за отмяна на процесната заповед поради неспазен срок за налагане на дисциплинарното наказание, то следва да се разгледа дали е соченото нарушение на трудовата дисциплина, обусловило налагането на най-тежкото дисциплинарно наказание, което по същество е и вторият порок сочен от ищцата. По делото не се спори от страните, че ищцата и управителят на ответното дружество по време на сключване на трудовия договор на 22.10.2013 г. са живели на семейни начала, през 2021 година са сключили граждански брак, а от съвместното им съжителство има родени две деца. През 2022 година бракът между тях е прекратен с развод. Тези факти касаят личния живот на ищцата и управителя на ответното дружество, но са в пряка връзка с разглеждания трудов спор, поради което следва да бъдат подложени на преценка от страна на съда като относими към крайните му изводи. По силата на цитирания по-горе трудов договор № 34/22.10.2013 г. ищцата е била наета на работа в дружеството „Мирони мийт“ ЕООД представлявано от Мирослав Ганев на длъжност „организатор обработка производствена информация“. В трудовия договор е посочено, че работникът следва да

постъпи на работа на 22.10.2013 г. или в двуседмичен срок от връчването на договора. Посочено е постъпване на работа на 22.10.2013 г. без срещу това отбелязване да има подпис на работника. В действителност в трудовия договор за място на работа е посочено „Производство“, без изрично да е упоменато къде е то. Въпреки горното е ****идно, че мястото на работа се намира в гр.Лясковец, тъй като освен, че е посочено в служебната бележка за извършен начален инструктаж по безопасност и здраве при работа от 22.10.2013 г., подписана от ищцата, мястото на работа- обект на „Мирони мийт“ ЕООД в гр.Лясковец е посочено и в заявлението на самата ищца, отправено до управителя на дружеството относно желанието и да постъпи на работа в предприятието. От горното съдът прави извод, че ищцата няма как да не е знаела къде се намира производственото предприятие на ответното дружество, което винаги е било в гр.Лясковец. Впрочем не се твърди дружеството да е било разположено като производство и администрация в друго населено място, освен в гр.Лясковец. Последвалите допълнителни споразумения към трудовия договор на ищцата, включително последното не са подписани от нея и доколкото според разпоредбата на чл. 119 от КТ измененията в трудовото правоотношение извън посочените от закона случаи се осъществяват по съгласие на страните, което се обективира чрез полагането на подписите им под съответните документи, не следва да се обсъждат. Въпреки това изявленията на ищцата, че тя е разбрала за промененото си място на работа едва при получаване на допълнително споразумение № 70/ 1.04.2022 г. на 16.08.2022 г., когато е отишла до офиса на съпруга си, за да си получи искани от нея документи, не се кредитират от съда. През цялото времетраене на това трудово правоотношение ищцата е била наясно къде се намира производствената база и администрацията на нейния работодател, най-малко поради близките си отношения с управителя на дружеството ***, който по нейни изявления е приятел от детинство, както и неин приятел на управителя на „Мирони мийт“ ЕООД –Ганев. В дадените от ищцата лични обяснения в съдебно заседание същата заяви, че не е била допускана до работа в гр.Лясковец , тъй като съпругът и е искал да върши работата си от къщи. Въпреки нейното желание да работи в офиса съпругът и, който всъщност вземал решенията за фирмата, дори когато управител бил приятелят му Ганев и казвал, че това няма как да стане. По делото не се твърди и не се представиха доказателства от ищцата тя да се е възпротивила

на тези нареждания на съпруга си и да е предприела някакви мерки, с които да е поискала да бъде допусната до работното си място в гр.Лясковец, но не на 17.08.2022 година, а през целия период на времетраенето на това трудово правоотношение, изключая годините, през които е ползвала отпуск за бременност, раждане и отглеждане на малко дете за двете си деца. Няма данни да е сторила това и през относимия период, който не е погасен по силата на чл.194,ал.1 от КТ- 17.06. -16.08.2022 година. През този период ищцата не е ходила на работа, не е била на работното си място, няма представен болничен лист, от който да се установява, че е била във временна работоспособност, не се твърди да е била в друг вид платен или неплатен отпуск. Тоест няма извинителни причини за неявяването и на работа в течение на два месеца, който период безспорно е повече от изискваните от чл. 190,ал.1,т.2 от КТ два последователни работни дни. Приобщените документи сочат, че ищцата е поискала достъп до работното си място с писмени изявления изпратени на e-mail едва на 16.08.2022 г. вечерта , като сама е посочила, че на 17.08.2022 г. в 9 часа ще бъде на обекта, за да и се предоставят магнитна карта, работно облекло и пр. Тъй като заповедта за налагане на дисциплинарно наказание не включва период от 17.08.2022 година насетне ирелевантно е към предмета на спора допусната ли е била ищцата на 17.08.2022 г. до работното си място, или не. Впрочем, следва да се отбележи, че ищцата не е имала намерение да започне да изпълнява трудовите си функции нито на 16.08. , нито на 17.08.2022 година, тъй като не е логично, отивайки на работното си място, за да работи, да бъде придружавана от двете си малолетни деца, от баща си и други, за което освен нейните изявления се събраха и показания от свидетелите Д****, Т****, ***и В.. С представената служебна бележка издадена на ищцата от управителя на ответника под № 39/2.04.2020 г. не може да се докаже твърдението, че мястото и на работа е семейна къща в с.В**** или жилище в гр.В.Търново, доколкото останалите писмени и гласни доказателства опровергават това и доколкото е ноторно известно, че поради наложени ограничения в придвижването в населени места, различни от адресите в документите за самоличност по време на обявеното извънредно положение, от органите на МВР бяха изисквани служебни бележки издавани от работодателя, с цел осъществяване на пропускателния режим. Разпитаните свидетели *** Н*** и А****, които работят при ответното дружество от дълги години излагат, че познават

ищцата като съпруга на управителя, а не като работник в предприятието. Св.***обясни, че в действителност с ищцата е бил подписан трудов договор, но заяви, че не я е виждала да работи във фирмата, а на заеманата от нея длъжност работи друго лице. Св. Симеонова заяви, че никога не е виждала ищцата да работи в предприятието, видяла я с децата и тогава разбрала, че е жена на управителя Д****. Св.Н***, която отговаря за цялото производство също заявява, че не познава ищцата, не я е виждала в производствените помещения, въпреки че работи при ответника от 2016 година и тъй като нейният офис е до офиса на „организатор обработка производствена информация“, не е имало как да не види ищцата, ако е идвала на работа. Твърди още, че тази длъжност се изпълнява от св.А**** и от друго лице. Св.А**** също посочва, че от 2015 година, когато е постъпила на работа никога не е виждала ищцата да изпълнява някаква работа в предприятието. Виждала я е да ходи при управителя, като негова съпруга. Съдът кредитира показанията на свидетелите макар те да са служители на ответника, тъй като те са логични и непротиворечиви и кореспондират не само помежду си, но и с направените признания от ищцата, че не е работила в базата в гр.Лясковец, както и с обясненията на управителя на ответника, който заяви, че всъщност ищцата няма нито един работен ден в дружеството още от момента, когато е била назначена на работа. Всъщност и бащата на ищцата- св.Д**** в показанията си излага, че не знае къде и какво е работила дъщеря му и дали е работила, при телефонни разговори с нея тя никога не споменавала, че е на работа, но винаги е живяла охолен живот и е разполагала с много пари, които неговият зет *** е осигурявал. Всичко изложено дотук недвусмислено показва, че за периода, за който е наложено дисциплинарното наказание „уволнение“ и за който не е погасено правото да се търси дисциплинарна отговорност- 17.06.-16.08.2022 година, ищцата е допуснала нарушение на трудовата дисциплина, като не се е явявала на работа в течение на два последователни работни дни, всъщност в работните дни за лицето през този период. Заповедта е мотивирана, съдържа съществените признаци на осъщественото деяние квалифицирано като нарушение на трудовата дисциплина, обсъдени са доводите на работника изложени в изисканите преди това писмени обяснения. Наложено дисциплинарно наказание се явява адекватно на тежестта на нарушението. По изложените съображения съдът намира, че издадената Заповед № 4/22.08.2022 г., с която е наложено

дисциплинарно наказание „уволнение“ е законосъобразна. Въз основа на нея е издадена и Заповед № 28/22.08.2022 г., с която на основание чл. 330,ал.2,т.6 от КТ е прекратено трудовото правоотношение на ищцата, която също е законосъобразна. Иска по чл. 344,ал.1,т.1 от КТ се явява неоснователен и недоказан и като такъв следва да се отхвърли, а уволнението на ищцата, извършено с оспорените заповеди, да бъде признато за законно.

По иск с правно основание чл.344, ал.1,т.2 от КТ за възстановяване на заеманата длъжност "организатор обработка производствена информация" :

Иска е процесуално допустим, но доколкото същият е акцесорен спрямо иска за признаване на уволнението за незаконно, е неоснователен и следва да се отхвърли.

По иска с правно основание чл.344,ал.1,т.3, вр. с чл.225,ал.1 от КТ: изложеното по-горе относно акцесорния характер на иска е относимо и към претенцията за присъждане на обезщетение за оставане без работа в размер на 4820,34 лева за период от шест месеца, считано от 22.08.2022 г. главница, ведно със законната лихва от подаване на молбата до окончателното изплащане. Поради признаване на уволнението за законно, иска е неоснователен и следва да се отхвърли.

По иска с правно основание чл. 128,т.2 от КТ:

Ищцата претендира да и бъде заплатено трудово възнаграждение за периода м. септември 2019 г.- 22.08.2022 г. като излага, че е полагала труд съобразно устните нареждания на своя работодател, но трудовото и възнаграждение не е заплатено. Разпоредбата на чл. 128,т.2 от КТ установява задължение за работодателя да заплаща трудово възнаграждение за извършената работа като насрещна престация срещу задължението на работника да изпълнява работата, за която е нает в дължимия обем и качество. При оспорен от ответника факт на изпълнение на трудовите задължения на работника върху ищцата лежи доказателствената тежест да установи пълно и главно, че за претендирания от нея период е изпълнява трудовите си функции. Ищцата не проведе подобно доказване. Твърденията и, че е изпълнявала задълженията си от къщи съобразно изискванията на съпруга си останаха голословни и недоказани. Ищцата заявява, че е изпълнявала стриктно устните разпореждания на работодателя съобразно длъжностната и характеристика. Описва, че след работа съпругът и носел

фактури и стокови разписки и тя сумирала цифрите и данните, които са вписани, без да знае дали това се вкарва в някаква програма, или не. Ищцата лично пред съда заяви, че знае къде са цехът и базата, но не е ходила там, не е извършвала заявки, не е приемала доставки, не знае номенклатурни номера на стоки, не знае да има колеги, заемащи същата длъжност. Видно от приложената и подписана от ищцата длъжностна характеристика от 22.10.2013 година длъжността на ищцата- „организатор обработка на производствена информация“ предполага извършването на съвсем други дейности. Както управителят на ответника, така и св. Н*** описаха подробно какво включва изпълнението на длъжността, както и това, че се използват софтуерни програми, което се предполага от огромния обем работа. Съдът приема, че ищцата не доказва да е изпълнявала трудовите си функции за претендирания период, поради което не и се дължи заплащане на трудово възнаграждение. / в този смисъл Решение № 188/31. 03. 2009 г. по гр. д. № 1553/2006 г. на II-ро г. о. на ВКС/. Начисляването на трудовите възнаграждения на ищцата дължими според наличния трудов договор, както и внасянето на дължимите осигурителни вноски и съответно дължимите данъчни задължения са задължения на работодателя, които се явяват ирелевантни обстоятелства спрямо заплащането на работна заплата при липса на дължимата от работника насрещна престация. С оглед горното иска по чл.128,т.2 от КТ за заплащане на сумата от 18 801,66 лева представляваща неизплатено трудово възнаграждение за периода м. септември 2019 г.- 22.08.2022 г., ведно със законна лихва от подаване на молбата до окончателното изплащане е неоснователен и следва да се отхвърли.

При този изход на делото на основание чл. 78, ал.3 от ГПК ищцата следва да заплати на ответника направените по делото разноски съобразно отхвърлената част от исквете. Видно от списък по чл. 80 от ГПК и приложените договори за правна помощ от 16.02.2023 г. и 1.06.2023 г. заплатените адвокатски възнаграждения са в общ размер от 4920 лева с ДДС. От тях уговореното заплащане за предявените инцидентни установителни иски, които са отхвърлени е в размер на 1080 лева с ДДС. Тоест, ищцата следва да заплати на ответника сумата от 3840 лева / с ДДС/ за заплатено адвокатско възнаграждение. На основание чл. 78,ал.1 от ГПК ответникът следва да заплати на ищцата сторените разноски за адвокатско възнаграждение – 500 лева видно от приложения договор за правна помощ,

съобразно отхвърлените инцидентни установителни искове. Тъй като няма отделна уговорка за процесуално представителство по отделните искове, при условното им разделяне на четири / обективно съединените искове по чл. 344,ал.1,т.1,2 и 3 от КТ; иск по чл.128 т.2 от КТ и двата ИУИ/, ответникът следва да заплати на ищцата сумата от 250 лева за заплатеното адвокатско възнаграждение.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ инцидентен установителен иск с правно основание чл. 212, вр. с чл. 124,ал.1 от ГПК, вр. с чл.63,ал.3 от КТ от „МУЛТИМЕС ГРУП“ ЕООД с ЕИК 104511712, седалище и адрес на управление гр.Лясковец, ул.“Оборище“ №13 срещу Е. М. Д****А –Д****А с ЕГН ***** от гр.В**** за приемане на установено ,че трудовото правоотношение между страните не е възникнало, тъй като работникът не е постъпил на работа да изпълнява трудовите си задължения от сключването на договора до момента, КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОТХВЪРЛЯ инцидентен установителен иск с правно основание чл. 212 от ГПК, вр. с чл.124,ал.1 от ГПК, вр. с чл. 74,ал.1 от КТ, вр. с чл. 26,ал.2, пр.четвърто от ЗЗД от „МУЛТИМЕС ГРУП“ ЕООД с ЕИК 104511712 , седалище и адрес на управление гр.Лясковец, ул.“ Оборище“ № 13 срещу Е. М. Д****А –Д****А с ЕГН ***** от гр.В**** за прогласяване на трудов договор № 34/22.10.2013 г. за нищожен поради липса на основание, КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ПРИЗНАВА уволнението на Е. М. Д****А –Д****А с ЕГН ***** от гр.В****, извършено със Заповед №4/22.08.2022 г. на пълномощника на управителя на „МУЛТИМЕС ГРУП“ ЕООД с ЕИК 104511712 , седалище и адрес на управление гр.Лясковец, ул.“ Оборище“ № 13 , с която се налага дисциплинарно наказание „ уволнение“ на основание чл.190,ал.1,т.2, вр. с

чл. 187,ал.1,т.1 пр. трето, вр. с чл. 195,ал.1 от КТ и издадената въз основа на нея Заповед № 28/22.08.2022 г. за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 330,ал.2,т.6 , вр. с чл.190,ал.1,т.2, вр. с чл.187,ал.1,т.1,пр. трето, вр. с чл.195,ал.1 от КТ – поради наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ за ЗАКОННО, издадените заповеди № №4/22.08.2022 г. и № 28/22.08.2022 г. за законосъобразни, а иска с правно основание чл. 344,ал.1,т.1 от КТ ОТХВЪРЛЯ, КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОТХВЪРЛЯ иска на Е. М. Д****А –Д****А с ЕГН ***** от гр.В**** срещу „МУЛТИМЕС ГРУП“ ЕООД с ЕИК 104511712 , седалище и адрес на управление гр.Лясковец, ул.“Оборище“ № 13 с правно основание чл.344,ал.1,т.2 от КТ за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност "Организатор обработка на производствена информация“ в „МУЛТИМЕС ГРУП“ ЕООД , като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОТХВЪРЛЯ иска на Е. М. Д****А –Д****А с ЕГН ***** от гр.В**** с правно основание чл.344,ал.1,т.3 от КТ, вр. с чл.225,ал.1 от КТ, вр. с чл. 86 от ЗЗД против „МУЛТИМЕС ГРУП“ ЕООД с ЕИК 104511712 , седалище и адрес на управление гр.Лясковец, ул.“Оборище“ № 13 за присъждане на обезщетение за оставане без работа поради незаконно уволнение за период от шест месеца, считано от 22.08.2022 г. в размер на 4820,34 / четири хиляди осемстотин и двадесет лева и 34 ст./ главница, ведно със законната лихва от подаване на молбата до окончателното изплащане, като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОТХВЪРЛЯ иска на Е. М. Д****А –Д****А с ЕГН ***** от гр.В**** с правно основание чл.128,т.2 от КТ, вр. с чл. 86 от ЗЗД против „МУЛТИМЕС ГРУП“ ЕООД с ЕИК 104511712 , седалище и адрес на управление гр.Лясковец, ул.“Оборище“ № 13 за сумата от 18 801,66 / осемнадесет хиляди осемстотин и един лева и 66 ст./ главница, представляваща неизплатено трудово възнаграждение за периода м. септември 2019 г.- 22.08.2022 г., ведно със законна лихва от подаване на молбата до окончателното изплащане, като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОСЪЖДА Е. М. Д****А –Д****А с ЕГН ***** от гр.В**** да заплати на „МУЛТИМЕС ГРУП“ ЕООД с ЕИК 104511712 , седалище и адрес на управление гр.Лясковец, ул.“Оборище“ № 13 сумата от 3840 /три хиляди осемстотин и четиридесет / лева направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение съобразно отхвърлената част от исковете.

ОСЪЖДА „МУЛТИМЕС ГРУП“ ЕООД с ЕИК 104511712 , седалище и адрес на управление гр.Лясковец, ул.“Оборище“ № 13 да заплати на Е. М. Д****А –Д****А с ЕГН ***** от гр.В**** сумата от 250 / двеста и петдесет/ лева разноски за адвокатско възнаграждение съобразно отхвърлените инцидентни установителни искове.

Решението може да се обжалва пред Окръжен съд Велико Търново, чрез Районен съд Велико Търново в двуседмичен срок от съобщението до страните, че е изготвено .

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____